

HỒI THỨ BA MƯỜI TƯ GIỮA THÙ VÀ DỤC

Ôn Băng chưa gặp Âm Dương Song Ma bao giờ nên không biết vợ chồng y lợi hại như thế nào. Hơn nữa, nàng nhận thấy lên trên sơn cốc còn nhiều hy vọng thoát chết hơn ở dưới sơn cốc. Vì vậy, nàng gật đầu nhận lời ngay.

Đối với Ôn Băng, Báo Văn vẫn không sao quên được mối tình viễn vọng ấy. Tuy vậy y vẫn muốn lấy lòng nàng, liền móc túi lấy ra một viên linh đơn đỏ ra, để ở gan bàn tay và nói với nàng rằng:

-Ôn cô nương, tuy chúng ta là kẻ địch với nhau nhưng Báo Văn này vẫn không muốn cô nương chết dưới tay của Âm Dương Song Ma. Viên linh đơn này chế bằng Hà Thủ Ô đã thành hình co nương uống có thể tăng thêm chân lực. Bằng không khi bị thương mới uống cũng chữa được vết thương rất nặng.

Ngày thường Ôn Băng là người rất kiêu ngạo, lạnh lùng, nhưng lúc này nàng lại phúc chi tâm linh, không khiếm tốn gì hết, đỡ lấy viên linh đơn nhét ngay vào trong người cất đi luôn.

Lúc ấy trên cốc khẩu, lại có tiếng rú lên thật dài của Thúc Độ vọng xuống. Ngọc Sương liền chỉ tay về phía cốc khẩu mà lạnh lùng nói với Ôn Băng tiếp:

-Ôn cô nương, Dương Thúc Độ đang thúc giục đấy. Chỉ mong cô nương may mắn thoát hiểm thì lúc ấy chúng ta lại kết duyên pháp ở trong giang hồ.

Ôn Băng dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng, phất tay áo huyền một cái, đã tung mình nhảy lên cao năm trượng, một mặt nàng leo lên trên sơn cốc, một mặt thì cúi đầu nói với bọn người của Hoàn Vũ Cửu Sát ở bên dưới rằng:

-Quả đất tròn, hãy chờ đợi đến ngày Thiên Nam đại hội, Ôn Băng sẽ quay trở lại Ly Hồn cốc này để kết liễu ân oán với các người.

Thiếu Khoan và các người chỉ cười khẩy chứ không nói năng gì cả, riêng có Báo Văn vẫn còn phân vân lớn tiếng kêu gọi:

-Ôn cô nương đừng có quên viên linh đơn của tôi tặng cho vừa có thể tăng cường chân lực vừa chữa thương rất công hiệu đấy.

Ngọc Sương thấy Ôn Băng đã đi mất dạng rồi, mà Báo Văn vẫn còn ngửng đầu lên cao nhìn, liền cười nói:

-Tô bát đệ, không ngờ bát đệ với con nhãi lại si tình đến như thế! Còn tặng cho nó viên Chu Thủ Phục linh đơn như vậy. Nếu nó không bị Dương Thúc Độ đánh chết ngay, thì may ra nó được bảo toàn tánh mạng.

Thiếu Khoan xua tay, lạnh lùng xen lời hỏi:

-Đình ngũ muội hãy dẹp chuyện Ôn Bằng sang bên. Chẳng hay muội với Uất Trì tam đệ viễn du hàng vạn dặm trở về, chẳng hay có thu hoạch được cái gì không?

Ngọc Sương mặt đỏ bừng gật đầu đáp:

-Tôi với Uất Trì tam đệ tới Miêu Lãnh ở Quý Châu, mới được Xích Phát chân nhân với Bách Hoa công chúa nhận lời nhập bọn với chúng ta. Hai người ấy không những có các môn tuyệt nghệ độc đáo, mà công lực cũng rất cao siêu.

Hãy nói Ôn Bằng, tuy nàng được uống Ngọc Tinh Linh dịch và được học hỏi võ công của cuốn Ngọc Thi chân giải, nhưng kiến thức và kinh nghiệm giang hồ của nàng rất kém, nên nàng không biết Âm Dương Song Ma đã ẩn tích lâu năm đó lợi hại như thế nào?

Nàng vừa leo lên được trên Ly Hồn cốc, mới thở hắt ra một cái, đã trông thấy một ông già áo bào đỏ gày gò có vẻ rất đặc trí đang đứng ở chỗ cách nàng chừng hai trượng.

Hồi nãy khi Thúc Độ xuống sơn cốc thì lúc ấy Ôn Bằng đã bị Thiệu Khoan dùng "Thiên Ma chế mạch thủ pháp" điểm trúng yếu huyệt lại còn bị Ngọc Sương đánh chết giấc. Cho nên nàng không hay biết một tí gì hết. Chỉ nghe Ngọc Sương nói mà đoán biết ông già mặc áo bào đỏ này là Tam Liệt Dương Ma muốn kiếm Độc Cô Sách để trả thù cho con gái thôi.

Vì không biết đối phương lợi hại như thế nào, nên Ôn Bằng liền đi tới gần trợn ngược đôi lông mày lên, lớn tiếng quát hỏi:

-Người có phải là Tam Liệt Dương Ma Dương Thúc Độ đấy không?

Chắc quý vị còn nhớ Thúc Độ là người rất hiếu sắc, nên Sở Lục Châu không quản ngại vất vả, mà phải quay trở lại La Phù kiếm y.

Thấy Ôn Bằng là một thiếu nữ tuyệt đẹp, hơn cả Lục Châu lẫn Tần Diệu Liên, Thúc Độ đang hậm hực, lửa giận đang bốc lên đùng đùng, bỗng dịu xuống và thay thế bằng lửa dục. Nên y nghe Ôn Bằng nói xong liền gật đầu đáp:

-Chính tôi là Tam Liệt Dương Ma...

Y chưa nói dứt, thì Ôn Bằng đã nói tiếp:

-Tôi nghe Đình Ngọc Sương nói hai vợ chồng người cùng đến kiếm tôi vậy còn một người nữa là Thất Nhu Âm Ma Sở Lục Châu đâu?

Thấy Ôn Bằng không có vẻ gì là hãi sợ cả, và sắc đẹp lại tuyệt trần như vậy Thúc Độ càng nhìn càng yêu, lắc đầu mỉm cười đáp:

-Sự thực nội tử Sở Lục Châu chưa tới, mỗ cố ý dùng cái tên Âm Dương Song Ma như thế là cốt để hù dọa anh em Hoàn Vũ Cửu Sát thôi. Bằng không, khi nào chúng lại chịu buông tha cô nương như vậy?

Có vẻ không tin, Ôn Bằng kêu "ồ" một tiếng, rồi lại hỏi tiếp:

-Chẳng hay vợ chồng người Âm Dương Song Ma có cái gì lợi hại mà có thể dọa nạt nổi bọn Hoàn Vũ Cửu Sát?

Thúc Độ mỉm cười kiêu ngạo ngâm luôn:

-Huyết ảnh thần tâm Vô ảnh kiếm, Tiêu Hồn bảo phiến Đoạt Hồn câu.

Nghe xong, Ôn Bằng liền cười khẩy hỏi tiếp:

-Đó chỉ là ba môn khí giới với một môn ám khí chứ có gì đâu, mà anh em chúng phải hãi sợ?

Thúc Độ vừa cười vừa đáp:

-Cô nương chưa trông thấy qua sự lợi hại đấy thôi. Thúc Độ dám kiêu ngạo và nói khoác một câu, tất cả nhân vật trong võ lâm đương thời, cả Đại Bi đầu đà, Nam Môn Vệ và những tay cao thủ tuyệt đỉnh của Hoàn Vũ Cửu Sát cũng đều phải kiêng nể và hãi sợ mấy thứ ám khí và giới khí của vợ chồng tôi, hễ trông thấy là họ phải tránh né ngay chứ không dám trêu vào.

Từ khi học thành võ công ra đời. Ôn Bằng thề phải trả thù cho mẹ đến giờ, những cao thủ nòng gậy chỉ là nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát với Độc Cô Sách các người thôi. Cho nên nghe thấy Thúc Độ nói huyênh hoang như vậy, nàng vẫn có vẻ không tin liền lạnh lùng hỏi:

-Tôi nghe Đinh Ngọc Sương nói người ở trên LyHồn cốc đợi chờ tôi, là muốn trả thù tuyết hận cho đứa con gái cứng...

Nghe tới đó, Thúc Độ mặt biến sắc liền gật đầu đáp:

-Ngọc Sương nói rất đúng:Con gái cứng của mỗ là Dương Tiểu Đào bị Độc Cô Sách giết chết.

Ôn Bằng nghe nói lại cau mày hỏi tiếp:

-Độc Cô Sách giết chết con gái người, thì việc gì đến Ôn Bằng này nào?

Thúc Độ cười khẩy đáp:

-Vừa rồi lão phu núp ở lưng chừng vách núi của Ly Hồn cốc đã nghe thấy cô nương tự nhận với anh em Hoàn Vũ Cửu Sát là hồng nhan tri kỷ của Độc Cô Sách.

Lúc này Ôn Bằng đã quyết định rồi muốn thử thách với Dương Thúc Độ một phen xem sao nên nàng cũng không cãi lại chỉ muốn gật đầu vừa cười vừa đỡ lời:

-Tôi công nhận câu nói ấy.

Thúc Độ nghe nói hai mắt sáng ngời cười khẩy nói tiếp:

-Cô nương không phủ nhận lời nói ấy càng hay trước khi lão phu chưa kiếm thấy Độc Cô Sách tất nhiên là phải muốn kiếm những người thân yêu của y để trả thù tuyết hận trước.

Ôn Bằng thất cười đáp:

-Người nghĩ như vậy cũng phải, nhưng có khi nào Ôn Bằng này lại chịu ngoan ngoãn để cho người ta hài lòng đâu?

Thúc Độ cười khẩy nói tiếp:

-Cô nương không ngoan ngoãn thì cũng phải ngoan ngoãn. Tam Liệt Dương Ma này bình sinh muốn làm việc gì cũng vậy, thế nào cũng phải toại nguyện mới thôi, chứ không bao giờ bị thất vọng cả.

Ôn Băng nghe nói cười khanh khách, trợn ngược đôi lông mày lên hai mắt lộ vẻ hờn giận dùng mũi kêu "hừ" một tiếng và bĩu môi hỏi tiếp:

-Người thị cái gì mà ngông cuồng kiêu ngạo đến như thế, chẳng lẽ thị hai câu của người vừa nói:"Huyết ảnh thần tâm Vô ảnh kiếm, Tiêu Hồn bảo phiến Đoạt Hồn câu" phải không?

Thúc Độ thấy nàng ta không coi mình vào đâu hết, vừa bực mình vừa tức cười, cau mày lại hỏi:

-Cô nương hỏi như thế để làm chi? Có phải muốn nếm mùi tuyệt học ấy của lão phu chăng?

Ôn Băng gật đầu vừa cười vừa đáp:

-Người đoán đúng đấy, ngày hôm nay Ôn Băng này muốn kiến thức xem Tam Liệt Dương Ma tự tăng bốc mình cao như trời vậy có những tài ba lợi hại đến thế nào? Trước hết người hãy gỡ Đoạt Hồn Câu ra đi?

Thấy Ôn Băng đòi đấu với Đoạt Hồn câu của mình Thúc Độ lắc đầu đáp:

-Đoạt Hồn Câu là thanh bạch Ngọc Thư Hùng Song Câu hiện giữ ở trong nội tử Sở Lục Châu còn Thanh Ngọc Câu thì lọt vào tay Độc Cô Sách rồi.

Nghe Thúc Độ nói xong, Ôn Băng bật cười khanh khách trông như hoa nở vậy. Thúc Độ ngạc nhiên hỏi:

-Cô nương cười gì thế?

Ôn Băng bĩu môi đáp:

-Tôi cười là người cứ nói khoác hoài rút cục để lộ chân tướng ra.

Không hiểu nàng nói thế ngụ ý gì, Thúc Độ lại kinh ngạc hỏi tiếp:

-Lão phu lộ chân tướng gì?

Ôn Băng vừa cười vừa đáp:

-Người tự khoe võ công cái thế vô song lại để cho Độc Cô Sách cướp được khí giới nổi danh ở trong tay người như vậy?

Lúc này Thúc Độ mới vỡ lẽ liền kêu "ồ" một tiếng lắc đầu đáp:

-Ôn cô nương hiểu lầm rồi, Độc Cô Sách giết chết con gái của lão phu là Dương Tiểu Đào nên y mới cướp được Đoạt Hồn Thanh Ngọc Câu của con gái lão chứ y xứng làm sao mà đòi cướp nổi khí giới của lão phu?

Ôn Băng lại trợn ngược đôi lông mày lên, kiêu ngạo nói tiếp:

-Tiếc thay Đoạt Hồn Thanh Ngọc Câu lại không có ở trong tay người. Bằng không, Ôn Băng này có thể gỡ tài ba cướp lấy môn khí giới ấy để cho người biết người giỏi lại có người giỏi hơn, trời cao còn có trời cao hơn và được tăng thêm đôi chút kiến thức.

Thúc Độ tức đến cau mày lại, nếu không ham mê sắc đẹp của Ôn Băng thì y đã hạ độc thủ giết nàng Ngọc Mỹ Nhân rất kiêu ngạo ngông cuồng và không biết trời cao đất rộng này rồi.

Ôn Băng thấy Thúc Độ có vẻ tức giận liền thất cười nói tiếp:

-Người giận dữ như thế làm chi, chả lẽ người lại cho ta cũng nói khoác nói lác như người phải không? Người không mang Thanh Ngọc Câu, thì còn Vô ảnh kiếm, Tiêu Hồn phiến và Huyết ảnh trâm đầu, cứ việc lấy ra thử thách xem Ôn Băng này có đủ tài giáng ma không?

Thúc Độ đáp:

-Huyết ảnh Trâm là ám khí riêng nội tử, nên Thúc Độ không mang theo.

Ôn Băng cười khẩy đỡ lời:

-Đoạt Hồn Thanh Ngọc Câu bị người ta cướp mất, Huyết ảnh Thần Trâm thì lại không đem theo, kể ra người cũng khéo thoái thác đấy. Thế còn Vô ảnh Kiếm với Tiêu Hồn Bảo Phiến đâu chả lẽ người cũng đã đem đi kho Trùng Sinh cầm rồi hay sao?

Thúc Độ có ý muốn chiếm được xác thịt của Ôn Băng, nên tha hồ nàng chế giễu như thế nào, mà y vẫn tươi tỉnh gật đầu đáp:

-Vô ảnh Kiếm là một thế võ công gọi là Truy Vân Chế Điện Cửu Thập Cửu Thức, còn Tiêu Hồn Bảo Phiến mà lão phu quý nhất, lúc nào cũng mang theo trong người.

Ôn Băng lớn tiếng thách thức:

-Hay lắm nếu vậy hôm nay bỏ cô nương sẽ đấu thử với Tiêu Hồn Bảo Phiến, vật mà người quý báu nhất.

Thúc Độ vẫn tủm tỉm cười, lắc đầu đáp:

-Tiêu Hồn Bảo Phiến của lão lợi hại lắm, không ra tay thì thôi mà đã ra tay là phải thấy máu mới thấm hồi lại được, như vậy người có công lực và hoả hầu như cô nương thì địch sao nổi? Cho nên lão phu mới nói không muốn dùng nó để đấu với cô nương.

Kêu "ủa" một tiếng, Ôn Băng mới nói tiếp:

-Người chả bảo định giết ta để trả thù cho con gái người là gì? Sao trong lời nói của người lại hình như không muốn giết chết bốn cô nương?

Thúc Độ cười khẩy đáp:

-Muốn trả thù thì có nhiều cách lắm, chứ không phải làm cho đổ máu mới được.

Nghe lời nói, để ý nhìn thái độ của đối phương. Ôn Băng biết ngay Thúc Độ đã có tà ý. Cho nên nàng nhìn thẳng vào mặt Dương ma ngạc nhiên hỏi:

-Người định dùng cách gì để trả thù?

Thúc Độ cười khẩy đáp:

-Vợ chồng lão phu chỉ có một đứa con gái cưng thôi lại bị Độc Cô Sách giết chết, tất nhiên lão phu phải dùng thủ đoạn nào độc ác nhất để trả thù chứ.

Ôn Bằng là người rất trong sạch, không bao giờ nghĩ tới vấn đề âm ác, nên nàng cau mày lại hỏi tiếp:

-Sao lời nói của ngươi lại mâu thuẫn như thế? Vừa rồi ngươi bảo không muốn giết người đổ máu, mà bây giờ lại bảo dùng thủ đoạn độc ác nhất để đối phó?

Thúc Độ mặt lộ vẻ tà ý, cười như điên như khùng đáp:

-Ôn Bằng chả lẽ ngươi lại là một con nhỏ ngu ngốc đến nỗi không biết một tí gì là nhân tình thế thái cả hay sao? Lão phu muốn khiến ngươi đổ máu mà lại không giết ngươi sau này lại còn dùng máu của ngươi để chọc tức Độc Cô Sách nữa. Lão phu nói như vậy chắc cô bé đã hiểu rồi chứ?

Đến lúc này Ôn Bằng với võ nhẽ, hai má trắng như tuyết của nàng bỗng đỏ bừng lên ngay và giận dữ quát:

-Quân vô sỉ thế mà ngươi vẫn còn mặt mũi tự nhận là nhân vật tuyệt đỉnh của võ lâm đương thời!

Nàng vừa nói vừa giơ tay lên sử dụng thế "Nguyện Điện Phi Hương" nhằm má trái của Thúc Độ tát luôn.

Thúc Độ là người rất kiêu ngạo, có khi nào lại để ý đến một thiếu nữ trẻ tuổi như Ôn Bằng, nên y chỉ cười khẩy một tiếng, giơ tay trái lên khẽ hất, định dùng thủ pháp "Kim Ty Thiên Uyển" để chộp lấy bàn tay phải của Ôn Bằng.

Thế "Kim Ty Thiên Uyển" vốn dĩ là một thế võ rất thường tục nhưng do tay các nhân vật cao thủ như Thúc Độ giở ra thì lại rất thần kỳ, ngoại bí quyết, vững chắc trúng và ác độc ra lại còn thêm bí quyết nhanh nữa khiến Ôn Bằng đối thế nào cũng không kịp chỉ trong nháy mắt cổ tay của nàng đã bị Thúc Độ nắm chặt luôn.

Thúc Độ cười ha hả nhấn bẫy thành công lực vào bàn tay khẽ bóp một cái, yên trí thế nào Ôn Bằng cũng mềm nhũn người ra và ngã vào lòng mình ngay tha hồ để cho mình đùa rỡ nghịch ngợm.

Ngờ đâu chân lực của y vừa dồn lên đầu ngón tay một cái đã thấy khác lạ liền bàn tay phải của Ôn Bằng bỗng có một môn công lực rất kỳ lạ đưa ra. Chỉ thấy tay nàng bỗng nở lên rồi co lại, xoay đi xoay tới, rồi ở trong bàn tay mình tuột ra luôn và nhanh như chớp nhằm "Tướng Đài Tử Huyệt" ở trên ngực mình đang bỏ trống mà điếm tới.

Thúc Độ thấy thế kinh hãi vô cùng, nhất thời cuống quít không sao tránh né kịp, sau y đành phải thị mấy chục năm công lực ra mà ngửa người về phía sau ngã đến "bình" một cái.

Ôn Bằng không ngờ Thúc Độ lại nhanh khôn đến thế, liền cười khẩy một tiếng, bàn tay của nàng vội đổi sang thế "Phiên Phúc Càn Khôn" đang đẩy về phía trước

bỗng hoá thành đê xuống... theo thân hình của Thúc Độ đang té ngã và tấn công tiếp.

Yên trí thế nào cũng đánh trúng chưởng đó nên Ôn Băng đã ngênh tỵ đến mười một thành công lực, muốn đánh chết Tam Liệt Dương Ma ngay tại chỗ.

Vì vậy mà chưởng lực của nàng rất mạnh, tất nhiên khi đánh xuống thế nào cát bụi cũng bay mịt mù, đá vụn bắn tung lên như mưa ngay chứ không sai.

Không ngờ Thúc Độ đã xoay người sang bên trái và lăn ra ngoài xa tám chín thước, rồi tung mình nhảy lên đứng thẳng luôn. Thì ra Thúc Độ là người đã từng trải trăm trận đấu rất dày kinh nghiệm lâm trận, nên y biết trong lúc hấp tấp tuy dùng thế "Ngoại Thám Thiên Tinh" ra tránh né được thế công đó của Ôn Băng rồi. Nhưng Ôn Băng tấn công huyệt, thế nào y cũng không chịu để yên cho mình đâu, ắt phải thuận tay tấn công tiếp vì vậy y vừa ngã ngửa người xuống đất, liền dùng ngay năm đầu ngón tay phải điểm xuống mặt đất mượn sức lăn sang bên, đồng thời y lại sử dụng môn khinh công tuyệt đỉnh là "Hoành Độ Thiên Hà" để thân hình của hấn lăn ra xa thêm một chút. Nhờ vậy y mới tránh thoát được thế công của Ôn Băng.

Thấy mình đã tấn công luôn hai thế mà Thúc Độ đều tránh thoát được hết mới biết đối phương không phải là kẻ chỉ nói dóc suông mà là người có võ công cao siêu thực sự. Hình như võ công của địch thủ lại còn cao siêu hơn cả Ngọc Sương với Uất Trì Cảnh và ít nhất cũng ngang tay với Chúc Thiếu Khoan.

Hai người đã biết võ công của nhau cao siêu như thế nào, nên không ai dám coi thường ai nữa, hai người cứ đứng yên nhìn nhau thôi, chứ không ai dám tấn công trước cả.

Ôn Băng lạnh lùng đáp:

-Trong lúc bất ngờ mà người đã tránh được thế Thiên Long Xá Giác với thế Phiến Phúc Càn Khôn của Ôn Băng này, đủ thấy công lực của người cũng rất cao siêu.

Càng thấy Ôn Băng có tài ba bao nhiêu, Thúc Độ càng cảm thấy có hứng thêm, y quyết tâm bắt cho được Ôn Băng, rồi ván đóng thành thuyền, lúc ấy mới nói khó dễ với Lục Châu để nàng cho phép mình được thu Ôn Băng làm nàng hầu.

Nghĩ tới đó, lòng dâm tà lại nổi lên ngay, Thúc Độ cứ híp mắt lại cười khì hoài.

Ôn Băng cau mày, trầm giọng quát hỏi:

-Thúc Độ sao người lại cười hoài như thế và cười một cách khó coi lắm. Chẳng lẽ người chưa biết Ôn cô nương này lợi hại như thế nào hay sao?

Cười xong Thúc Độ thủng thẳng đáp:

-Lão phu đã biết chưởng của Ôn cô nương rất lợi hại rồi, nhưng lão phu còn chưa được nếm mùi những tài ba khác của cô nương.

Ôn Bằng là người trong sạch như một thánh nữ, từ nhỏ đến giờ chưa gần gũi những người giang hồ bao giờ, thì làm sao mà hiểu nổi ý nghĩa bóng lờn nói của Thúc Độ. Cũng vì thế nàng không tức giận chút nào, chỉ lạnh lùng nói tiếp:

-Người đã nếm qua mùi lợi hại của ta rồi, sao không gỡ Tiêu Hồn Phiến mà người đã tự cho là rất lợi hại ra đi?

Thúc Độ mỉm cười thò tay vào túi lấy một cái quạt đen có hình dáng rất kỳ lạ, vuông tròn không to hơn một thước ra.

Thoạt tiên Ôn Bằng tưởng Tiêu Hồn Bảo Phiến thế nào cũng có một cái quạt nan, hoặc làm bằng thứ đồng mài bằng gió, hay làm bằng một thứ sắt lạnh và bên trong thế nào cũng có thêm bột độc chuyên dùng để điểm huyết. Nhưng bây giờ nàng thấy chiếc quạt của Thúc Độ vừa lấy ra là một cái quạt trông rất tầm thường, nàng ngạc nhiên vô cùng vội hỏi:

-Cái quạt này là Tiêu Hồn Bảo Phiến mà người đã bảo, Đại Bi Tôn Giả, Tam Kỳ Vũ Sĩ với các cao thủ tuyệt đỉnh như Hoàn Vũ Cửu Sát trông thấy cũng phải kinh hồn khiếp đảm đấy à?

Thúc Độ gạt đầu cười vẻ kiêu ngạo đáp:

-Phải, quạt này là một dị bảo của võ lâm có một không hai.

Ôn Bằng mắt vẫn không rời cái quạt, lắc đầu hỏi tiếp:

-Nhưng sao chính mắt ta không thấy nó có một cái gì gọi là lợi hại.

Cười như điên như khùng, Thúc Độ lạnh lùng hỏi:

-Cô nương không thấy nó có chút lợi hại gì phải không? Thôi được để lão phu cho cô nương kiến thức đôi chút nhé?

Nói xong, y đưa mắt ngắm nhìn xung quanh một vòng.

Ôn Bằng nghe thấy Thúc Độ nói cho mình biết sự lợi hại của Tiêu Hồn phiến, nàng lại tưởng đối phương thế nào cũng dùng chiếc quạt ấy tấn công mình, nên nàng vội lui về phía sau nửa bước, giơ tay lên để đề phòng.

Ngờ đâu đối phương lại không có ý ra tay tấn công mà chỉ đưa mắt nhìn bốn chung quanh thôi, nàng ngạc nhiên vô cùng cau mày hỏi tiếp:

-Sao người không ra tay tấn công mà lại còn nhìn ngang nhìn ngược như thế làm gì?

Đang lúc ấy, Thúc Độ bỗng thấy một con chim két to bằng một con quạ đen ở trên một cây thông ở chỗ gần đó, y liền giơ tả chưởng lên vẫy con chim két ấy mấy cái.

Con chim két ấy hình như biết người nên nó thấy Thúc Độ vẫy tay một cái, liền tà tà bay xuống luôn. Ôn Bằng đứng cạnh đó đã trông thấy rõ, biết con chim két ấy không phải là hiểu biết được ý người đâu, sợ dĩ nó bay xuống như vậy là bị một công lực rất kỳ dị của Thúc Độ cuốn lấy người nó hút xuống nên nó cứ vỗ cánh

lung tung, muốn thoát khỏi phạm vi chưởng lực để đào tẩu mà không sao thoát ra khỏi được.

Thấy công lực của Thúc Độ kinh người như vậy, Ôn Băng mới biết công lực của mình còn kém đối phương xa, quả thực mình không phải là địch thủ của y.

Con chim két bay tới đỉnh đầu Thúc Độ còn chừng năm thước thì Thúc Độ liền giơ cái quạt Tiêu Hồn Bảo Phiến lên khẽ phẩy vào người nó một cái, và tả chưởng thì thâm công lực lại ngay.

Thúc Độ đã thâm công lực lại, con chim két không còn rành buộc nữa, nên nó thất kinh kêu lên một tiếng, rồi lại bay trở về cành thông đậu như trước.

Ngờ đâu chỉ trong nháy mắt, con chim ấy đã cứng đờ ra rơi xuống đất mà chết, mỏ và móng chân của nó đều có máu đen rỉ ra.

Ôn Băng thấy thế hoảng sợ vô cùng, lại hỏi tiếp:

-Thế ra quạt của người có độc...

Không đợi chờ nàng nói dứt, Thúc Độ đã cười như khùng đờ người:

-Có chút chất độc như vậy thì có ý nghĩa gì đâu, cô nương hãy xem Dương Cương oai lực của cái quạt Tiêu Hồn Bảo Phiến này.

Nói xong y liền dùng cái quạt đó nhằm cây thông bổ một thế như dùng búa bổ xuống vậy. Cây thông cứng rắn thế mà cũng bị khí công của cái quạt bổ gãy ra làm đôi ngay.

Ôn Băng thấy thế cả kinh đang định nhìn xem cái quạt đó làm bằng thứ gì? Không ngờ Thúc Độ vẫn chưa thâm tay lại, mà dùng cái quạt đó khẽ vờ xuống một tảng đá xanh lớn ở gần đó. Chỉ nghe thấy kêu "bộp" một tiếng, tảng đá nọ đã bị vỡ tan tành ra ngay.

Dùng quạt đánh vỡ tảng đá như vậy chưa đủ làm cho Ôn Băng kinh ngạc, nhưng sau khi Thúc Độ đánh vỡ tảng đá rồi còn có hai điểm khiến Ôn Băng rất kinh hoàng là:

Điểm thứ nhất, nghe tiếng quạt va đập vào tảng đá, nàng biết ngay quạt đó không phải làm bằng sắt, như vậy nàng không kinh ngạc sao được.

Điểm thứ hai là những mảnh đá vụn rơi ở dưới đất, hòn nào, cũng đều như hòn nào, hiển nhiên chân lực của lão ma đầu này đã luyện được tới mức thâm liễm tùy ý muốn và muốn khống chế như thế nào cũng được.

Thúc Độ hờ hững cười, giơ cái quạt Tiêu Hồn Bảo Phiến lên thẳng nói với Ôn Băng:

-Ôn cô nương, không phải Thúc Độ này nói khoác, cái quạt này quả thật là một bảo vật hiếm có trên thế gian này. Quý hồ cô nương biết được nó chế bằng thứ gì, thì lão phu sẽ xí xoá mối oan cừu của Độc Cô Sách đã giết con gái lão phu với cô nương ngay.

Ôn Bằng nghe nói đưa mắt ngắm nhìn cái quạt dị hình ấy một hồi rồi nàng bẽn lẽn lắc đầu đáp:

-Tôi không biết nó làm bằng cái gì?

Thúc Độ vừa cười vừa nói tiếp:

-Cô nương không biết nó làm bằng thứ gì phải không? Để lão phu kể cho mà nghe. Năm xưa lão phu viễn du Đông Hải giết chết được một con trăn đầu như chiếc tỳ bà, hiếm có trên thế gian này, sau lão phu phát hiện con trăn ấy có một chất độc cực hiếm, mà chất độc của nó lại tụ cả ở trên cái đầu vừa tròn vừa bẹp đó cho nên lão phu mới nghĩ ra một cách, là chặt đầu con Đại Đầu Tỳ Bà Mãng, và chỉ lấy cái xương đầu chất độc hình quạt nan ở trên đầu của nó thôi, rồi đem về chế luyện thành Tiêu Hồn Bảo Phiến mà oai trấn càn khôn này.

Ôn Bằng nghe nói có cái quạt đó làm bằng miếng xương đầu đầu chất độc của con đại mãng xà, trong lòng kinh hãi thâm, liền đưa mắt ngắm nhìn cái quạt ấy một hồi nữa.

Thúc Độ lại vừa cười vừa hỏi tiếp:

-Cái quạt này chế xong rồi nó có hai cách diệu dụng, một là hữu hình và một là vô hình. Vô hình chỉ cần hơi nghinh tụ chân khí dồn vào đầu quạt, là chất độc ở trong quạt sẽ toả ra đả thương kẻ địch ngay. Còn diệu dụng hữu hình thì bất cứ thứ gì cứng rắn đến đâu như đá hay gang, chỉ dùng cái này sẽ gõ xuống một cái là những vật đó sẽ tan vỡ liền. Cho nên nó mới biến thành một môn khí giới kỳ tuyệt, chuyên môn khắc chế những môn ngành công như: Thập Tam Thái Bảo Hoàng Luyện, "Kim Cung Chảo" và "Thiết Bối Sam" chẳng hạn. Nó lại không sợ bảo đao bảo kiếm gì cả.

Vừa rồi đã được mục kích sự lợi hại của cái quạt ấy, Ôn Bằng biết Thúc Độ nói thực chứ không phải nói như thế để dọa mình đâu, nên nàng cau mày lại, dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng và hỏi tiếp:

-Sao người lại tiết lộ hết sự diệu dụng của môn khí giới này ra như thế?

Thúc Độ cười ha hả, đáp:

-Lý do ấy rất giản dị, vì lão phu không muốn sử dụng chiếc Tiêu Hồn Bảo Phiến mà gặp ai cũng chết này, để hạ thủ giết cô nương.

Ôn Bằng ngạc nhiên hỏi lại:

-Người không dùng Tiêu Hồn Bảo Phiến thì muốn dùng thứ khí giới gì để đối địch với tôi?

Bỏ cái quạt dị hình ấy vào trong túi, Thúc Độ mỉm cười đáp:

-Cô nương không có khí giới trong tay thì việc gì lão phu sử dụng đến khí giới?

Ôn Bằng cười khẩy nói tiếp:

-Bỏn cô nương chuyên luyện chưởng công, xưa nay không bao giờ sử dụng tới khí giới cả. Vừa rồi người chả đã ném mũi rồi là gì?

Thúc Độ mỉm cười mặt lộ vẻ kiêu ngạo, gật đầu đáp:

-Vì đã nếm mùi rồi, lão phu mới nhận thấy không cần dùng tới khí giới cũng có thể kìm chế nổi cô nương.

Ôn Băng giận giữ nói tiếp:

-Người giám công như thế hay sao?

Thúc Độ cười như điên như khùng đáp:

-Lão phu chịu đấu với cô nương như vậy cũng đã rất coi trọng cô nương rồi, sao lại còn bảo lão phu công cuồng? Nếu vậy, Dương Thúc Độ này thử công cuồng một phen xem liệu cô nương có thoát khỏi ba thế võ của lão phu không? Nếu cô nương chống đỡ ba chiêu thế, thì lão phu sẽ xoá bỏ bốn chữ "Tam Liệt Dương Ma" đi, từ nay ả danh mai tích, không tái xuất giang hồ nữa.

Tức giận khôn tả, Ôn Băng quát:

-Người tự cho mình là cao thủ hạng nhất trong võ lâm ư? Nhưng người đừng hối hận mà nuốt lời nhé?

Thúc Độ vẻ mặt càng công cuồng và kiêu ngạo thêm gật đầu đáp:

-Cô nương hãy cẩn thận đề phòng, Thúc Độ này không bao giờ nuốt lời đâu. Lão phu ra tay đây.

Ngắm ngẫm vận thần công lên, Ôn Băng định đánh chớp nhoáng trước, nên Thúc Độ vừa nói xong, nàng đã cười khẩy la lớn:

-Chả cần phải chuẩn bị và đề phòng gì hết, chờ người tấn công trước, ta tấn công trước cũng vậy thôi.

Nàng vừa nói vừa giở tuyệt học ra, tay phải sử dụng thế "Thôi Vân chế Điện", tay trái thì sử dụng thế "Giáp Sơn Siêu Hải" song chưởng cùng tấn công luôn một lúc. Bóng chưởng nhằm đầu đối phương bao trùm xuống ngay.

Hai thế võ ấy là tuyệt học hoá hợp và Âm Dương tương sinh, nhất là nàng ra tay tấn công trước, nên oai lực của nàng đã bao trùm một khoảng rộng hơn ba trượng, tha hồ dồn đối phương khôn khéo đến đâu cũng không thoát được.

Ôn Băng đấu như vậy, hiển nhiên là nàng có ý giở toàn nội lực ra đối phó. Vì nàng đã có căn bản rất tốt, lại được uống Ngọc Kinh Lộ Dịch, chân khí và nội lực của nàng mạnh không tưởng tượng được, có thể nói những người trẻ tuổi như nàng ít ai có được nội lực mạnh như thế. Nàng đã quyết định phen này đấu với Thúc Độ phải giở hết toàn lực ra tấn công, dù trong ba thế đó cũng không thể nào đánh bại vì nàng sợ trong lúc chống đỡ, hoặc vì kinh nghiệm đối địch của mình hơi kém và mắc phải mưu kế ác độc của đối phương thì sao?

Nàng nghĩ như vậy rất phải, và cũng có lý do nhưng tiếc thay, nàng quá coi thường công lực của đối phương.

Thúc Độ đã nổi danh mấy chục năm rồi ngoài những môn võ khí và ám khí: "Huyết Anhr Thần Thâm vô ảnh Kiếm, Tiêu Hồn Bảo phiến Đoạt Hồn Cầu" ra, y

lại còn sở trường tam liệt chân khí, món chân khí này của y cũng vô cùng lợi hại. Y vẫn tự cho là vô địch thiên hạ, và y đã luyện tập ngày đêm. Suốt ba năm rồi. Như vậy, công lực do trời ban cho của Ôn Băng, với nàng đã uống một chút linh dược ấy, thì làm sao mà sánh nổi với công lực của y đã khổ công tu luyện lâu như vậy?

Bởi vậy, Thúc Độ thấy Ôn Băng giở hai thế "Thôi Vân Chế Điện" với "Giáp Sơn Siêu Hải" ra, hoà hợp thành một thế tuyệt học tấn công mình, y lại cảm thấy hài lòng nên y rú lên một tiếng rất ngông cuồng, và giơ song chưởng lên, tay trái sử dụng thế "Cự Hồ Đang Môn" tay phải thì y sử dụng thế "Khu Xà Nhập Huyệt" khiến bốn bàn tay va đụng vào nhau.

Khi bốn chưởng vừa va đụng vào nhau, Ôn Băng mới biết là nguy tai và mới biết chân lực và nội kinh của mình vẫn tự phụ, hãy còn kém đối phương xa. Nàng thấy hai cánh tay đau nhức như gãy, khí huyết trong người đảo lộn tai ù, mắt hoa, hai chân không sao đứng vững, cứ loạng choạng lui về phía sau hoài.

Thúc Độ cười khì một tiếng, người y vẫn đứng yên mà y chỉ dùng ngón tay co lại khê búng một cái, nhắm đúng vào yếu huyết của Ôn Băng đã té ngã ở chỗ cách xa y bảy tám thước mà điểm tới.

Tam Liệt Dương Ma đã tìm chế Ôn Băng dễ dàng như vậy, sao vừa rồi y lại lấy Tiêu Hồn Bảo Phiến ra khoe khoang như thế làm gì?

Thì ra Thúc Độ không những động lòng dâm tà, mà y còn cảm thấy Ôn Băng đẹp tuyệt, trên thế gian này ít có người được bàn nàng, nên y không nỡ vui chơi rồi lại giết nàng ngay, muốn lấy nàng làm tỳ thiếp để hưởng vui thú mãi mãi.

Y đã định tâm muốn chiếm được Ôn Băng mãi mãi, thì tất nhiên y phải làm thế nào cho nàng ta tâm phục trước, cho nên y mới lấy Tiêu Hồn Bảo Phiến ra đánh chết con chim, chặt cây, đập vỡ đá là để khoe khoang cho Ôn Băng thấy tài của mình mà kính phục đến mình thôi.

-----oOo-----